

Arrest

nr. 77 692 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 december 2010 en diezelfde dag heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 30 maart 2011 heeft de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 67 225 van 26 september 2011 heeft de Raad het beroep van de verzoekende partij verworpen en heeft aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 6 oktober 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}).

Op 24 oktober 2011 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 27 oktober 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 24 november 2011 heeft de verzoekende partij een derde asielaanvraag ingediend.

Op 25 november 2011 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 21 december 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.S.

geboren te K. op (in) (...)1976

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.11.2011

Overwegende dat betrokkene op 01.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 3003.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er door de vele tegenstrijdigheden weinig geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 28.09.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 27.10.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’; betrokkene op 24.11.2011 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene een huiszoeking voorlegt; uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht en dus niet als een nieuw element kan beschouwd worden; betrokkene verklaart dat hij van zijn ouders zou vernomen hebben dat de wijkagent nog maandelijks zou langskomen; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij uiteen hetgeen volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (PM., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.”

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal «gemaskerde mannen» zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissing van jaren geleden om te gaan weigeren de nieuwe asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken, en hierdoor impliciet maar zeker te oordelen dat er wat verzoeker betreft geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat er sprake is van geen nieuwe gegevens, terwijl anderzijds wordt erkend dat verzoeker “verklaringen” naar voorbrengt doch deze worden afgewezen als “louter en gemakkelijke verklaringen”

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek.”

Verzoekende partij gaat voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreft, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagegaan of de verzoekende partij nieuwe gegevens heeft aangebracht in vergelijking met haar eerdere asielaanvragen. De staatssecretaris doet in de bestreden beslissing geen uitspraak over de al dan niet toekenning van de

vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus en mag dit overigens ook niet doen. Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om te kunnen genieten van de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus en waarover enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan oordelen. In zoverre het de bedoeling is van de verzoekende partij om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader van huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, enkel uitspraak mag doen aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing en dat het de Raad geenszins toekomt om uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Het komt niet aan de verzoekende partij om middels huidig verzoekschrift een nieuw beroep in te stellen tegen deze eerdere beslissingen. De Raad kan *in casu* enkel nagaan of de verwerende partij haar beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag op een kennelijk redelijke wijze heeft genomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 24 november 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, met name enerzijds een verslag van huiszoeking, maar dat hij besluit dat *“uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkenen dit document reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht en dus niet als een nieuw element kan beschouwd worden”* en anderzijds de verklaring dat zij van haar ouders zou vernomen hebben dat de wijkagent nog maandelijks zou langskomen, waarvan de gemachtigde besluit dat *“betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven”* en dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Wat betreft het huiszoekingsbevel betwist de verzoekende partij geenszins dat zij dit document reeds in het kader van een eerdere asielaanvraag heeft neergelegd. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om wat dit document betreft te oordelen dat de verzoekende partij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Wat betreft haar verklaringen dat zij van haar ouders zou hebben vernomen dat de wijkagent nog maandelijks langskomt, laat de verzoekende partij uitschijnen dat het afwijzen van haar verklaringen als zijnde loutere en gemakkelijke verklaringen niet afdoende is om aan te tonen dat zij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het volstaat echter niet te stellen dat men het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing om deze op een nuttige wijze aan te vechten. Er kan immers bezwaarlijk worden volgehouden dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat het slechts gaat om loutere en gemakkelijke verklaringen, een indicatie zou zijn van het feit dat zij bij de beoordeling van dit nieuwe gegeven onredelijk zou hebben gehandeld. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuw aangebrachte elementen blijken geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). De verzoekende partij baseert zich ter gelegenheid van haar derde asielaanvraag nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas heeft uiteengezet en waarvan in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat dit asielrelaas geen aanleiding heeft gegeven tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus om reden dat de verzoekende partij veel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat er weinig geloof werd gehecht aan haar relaas. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering die zij op geen enkele wijze kan staven. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet de verplichting om in de plaats van de verzoekende partij de nodige bewijsstukken te verzamelen die een eventueel nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan uitmaken. Loutere verklaringen kunnen slechts worden aanvaard indien zij in het licht van de andere elementen van de zaak plausibel zijn. *In casu* blijkt uit de beslissing van zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als uit het arrest van de Raad dat het *in casu* totaal ontbreekt aan dergelijke elementen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om, gelet op de context en de elementen van de zaak, de beweringen van de verzoekende partij als niet bewijskrachtig te beoordelen. Enkel en alleen maar poneren dat haar verklaringen toch nieuw zouden zijn, zoals de verzoekende partij dat thans laat uitschijnen, is in het licht van de hiervoor opgesomde voorwaarden waaraan de gegevens moeten voldoen, niet van aard om de motivering desbetreffend onderuit te halen.

In zoverre zij stelt dat een asielaanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op eerdere beslissingen van

jaren geleden om de nieuwe asielaanvraag zomaar te weigeren, gaat zij opnieuw volledig voorbij aan het doel van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Met haar betoog maakt zij geenszins aannemelijk dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waardoor haar asielaanvraag zou moeten worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een beoordeling ten gronde. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij thans voorhoudt afkomstig te zijn uit Tsjetsjenië, terwijl ze eerder verklaarde afkomstig te zijn uit Dagestan.

De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat de materiële motiveringsplicht niet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals blijkt uit de voormelde bespreking kan gesteld worden dat de verwerende partij zich heeft gesteund op de stukken neergelegd door de verzoekende partij, zulks blijkt uit het administratief dossier en dat zij aldus uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat duidelijk te omschrijven op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden zodat wordt vastgesteld dat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad haar de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Voornoemde vaststelling impliceert dat de verzoekende partij geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat de verzoekende partij met haar vrij algemeen betoog geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Ten slotte stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de behandeling van een derde asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Richtlijn 2004/38/EG), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play-beginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van dit middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/38/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens doch tevens in tweede instantie of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat die persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoeker te gaan afwijzen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad aangezien door verzoeker thans nooit in een uitgebreid interview zijn argumentatie terzake kan naar voorgebracht worden."

De Raad wijst erop dat een richtlijn slechts directe werking in de Belgische rechtsorde heeft wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. De wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende: *"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en (...)".* Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Richtlijn waar verzoeker zich op beroept, werd omgezet in de Belgische wetgeving en werd opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St., Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 10*). Tevens blijkt dit ook uit het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin in artikel 1 staat vermeld: *"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Verzoekende partij toont niet aan dat deze omzetting niet op correcte of onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet langer rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn 2004/38/EG.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, volstaat het te herhalen dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het voormelde artikel nu de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde, terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de reden waarom aan de verzoekende partij geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de doelstelling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wanneer een verzoekende partij reeds een beslissing heeft gekregen inzake een ingediende asielaanvraag, zal een nieuwe asielaanvraag slechts in overweging worden genomen en worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre zij nieuwe gegevens heeft aangebracht. Zoals reeds besproken in het eerste middel komt het aan de verzoekende partij toe om de nieuwe gegevens aan te brengen, alsook draagt zij hiervoor de bewijslast. *In casu* blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar derde asielaanvraag dat zij verwijst naar een verslag van huiszoeking (waarvan zij een document neerlegt) en voorts verwijst naar telefonische contacten met haar ouders die haar hebben meegedeeld dat er nog maandelijks controles worden uitgevoerd door de politie. Op geen enkel moment heeft de verzoekende partij gewag gemaakt van een verslechterde situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, welke een subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen. Aangezien de verzoekende partij hier zelf niets over heeft verklaard, diende de verwerende partij niet te onderzoeken of er wat dit betreft sprake is van een nieuw element dat de vorige beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad, waarbij telkens de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd, zou kunnen ombuigen in een positieve beslissing. Het feit dat de verwerende partij in het verleden herhaaldelijk de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend aan vluchtelingen uit Tsjetsjenië is zeer opmerkelijk aangezien dergelijke beslissing in beginsel enkel kan worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of door de Raad. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot een gratuite bewering. Waar de verzoekende partij verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid in een toegankelijke taal voor juristen, is het de Raad geheel niet duidelijk waarop de verzoekende partij doelt. Bij haar verzoekschrift worden geen rapporten bijgevoegd en de verzoekende partij verduidelijkt ook nergens over welke rapporten het zou gaan. Hoe dan ook werd over deze rapporten niet gesproken naar aanleiding van de derde asielaanvraag. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het fair play-beginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat duidelijk te omschrijven op welke wijze dit beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, zodat wordt vastgesteld dat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de rechten van verdediging volstaat het er op te wijzen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat zij geen uitgebreid interview heeft gehad waarbij zij haar argumentatie met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië welke aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet naar voor heeft kunnen brengen, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag verklaringen heeft kunnen afleggen in het bijzijn van een tolk. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet de kans zou hebben gekregen om alles uiteen te zetten. Het gehoorverslag werd haar nadien voorgelezen en ook door haar zonder opmerkingen aanvaard, niettegenstaande zij de kans had om dit gehoorverslag niet te aanvaarden. Bij het zinnetje "ik aanvaard het gehoorslag niet om reden van:" staat echter niets vermeld. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. Verder kan worden verwezen naar wat hierboven bij de bespreking van het eerste middel werd ontwikkeld om te besluiten dat de verzoekende partij er niet in slaagt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

Het tweede middel is, voor zover het onvankelijk is, ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15, sub C van de Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus-11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm, waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een weigering tot in overwegingneming asielaanvraag maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens die niet blijkt uit de motivering.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor het overige geen nieuwe middelen ontwikkelt en de middelen herhaalt die al in het eerste en tweede middel werden aangevoerd, zodat wordt verwezen naar wat hierboven werd ontwikkeld als bespreking van de aangevoerde middelen en waarbij reeds werd besloten dat geen schending werd aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en dat de verzoekende partij zich niet dienstig kon beroepen op de Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch op artikel 3 van het EVRM.

Nogmaals wordt aangestipt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over het feit of de verzoekende partij nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bevoegdheid van de staatssecretaris is op dit punt beperkt. Hij dient geen uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin dient hij elke asielaanvraag door te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze laatste zich opnieuw zou uitspreken over de subsidiaire beschermingsstatus. Zulks is enkel maar het geval in zoverre de verzoekende partij wat betreft de actuele situatie in het land van herkomst zou hebben aangekaart als nieuw gegeven, hetgeen *in casu* niet gebeurd is. Wat de verzoekende partij betreft, heeft zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds een uitspraak gedaan betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Met huidig verzoekschrift lijkt de verzoekende partij een beroep te willen instellen tegen deze beslissingen. Huidig beroep is echter beperkt tot de beslissing tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag van de verzoekende partij.

Bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus hebben de bevoegde instanties zich gebaseerd op artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a)

doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van de verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU